

ARG. 3. MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 MAJ 1917. NO. 6.

Everett-kamraterna fria. VÄLKOMNA ut till livet och striden.

Lumbertrustens missräk- ning.

Just som ALLARM går i press ser jag i de kapitalistiska tidningarna att de fängslade kamraterna i Everett äro fria.

Det är troligt att det är sant att de äro fria, ty annars skulle givetvis ej dessa tidningar så öppet tala om detsamma.

Lumbertrusten fick ej sin vilja fram denna gång, ej för att det finnes rättvisa i rättssalarna, så arbetare tro aldrig det, men därför att alla arbetargrupper och enskilda som en man insågo att detta var deras strid. När nu såda-

na underbara ting kan utföras av arbetare, annars skilda men vid detta tillfälle solidariska, hur mycket mera kan då ej utföras om alla voro väl organiserade?

Fullständig redogörelse kommer att införas i nästa nummer av ALLARM. Var därför säker på att skaffa dig och dina kamrater densamma.

Vi hälsa med en verklig revolutionärs känslor eder kamrater välkomna ut till livet, striden och friheten genom densamma.

VÄLKOMNA KAMRATER!

Alfred Stern Fri.

(Ur Syndikalisten.)

Stockholm d. 23 mars 1917. Den 23 mars är en stor högtidsdag för mig och för övrigt för hela Sveriges arbetareklass.

Sedan högsta domstolens yttrande om amaltheapetitionen kom i förra veckan, ha vi väntat Sterns frigivning. Stern kunde blivit fri förra veckan, men på grund av tjänstemäns inom "rättsvisans" långdrighet kommo högsta domstolens papper till justitiedepartementet först i lördags.

Det troddes då att Stern skulle bli fri först efter den konselj som hölls den 21 mars.

Med anledning av ett brev, som jag i går fick från Rosberg, anhöll jag om audiens hos kungen. Kl. 12:15 fick jag företräde hos kungen. Till min stora överraskning talade kungen om, att petitionen behandlats i tisdagens konselj. Kungen sade mig, att han är glad över att han kunde benåda Stern, men då högsta domstolen enhälligt avstyrkt Nilssons och Rosbergs benådning, kunde och ville han ej benåda dem.

Därmed hade jag bekräftelse på vad jag de senaste dagarna anat, Rosberg och Nilsson ska pinas ännu något år.

Jag var ute med lite extra mat och litteratur till Samuelsson och Oljelund i dag. Då jag kl. 2 i middag skulle gå hem från Långholmén inträffade den stora glädjefulla händelsen. Stern blev fri.

Stern kom med en ny kappsäck, fullpackad med brev och telegram och säger goddag Holmström. Det blev hjärtliga handslag.

Då jag uttryckt min stora glädje över att få träffa den gode kamraten i frihet, sade Stern:

"Ja denna dag har jag länge väntat på."

Båda voro vi överväldigade av glädje. Stern hade hela tiden hoppats att Rosberg också skulle bli fri. Först i dag då direktören läste upp utslaget för Stern

fick han veta, att Rosberg och Nilsson fått avslag.

"Dessa åtta år ha varit en lång sammanhängande kedja av tråkigheter. Sedan min mor i december besökt mig och jag fick veta, att en ny petition inlämnats, har jag levat i en stor spänning, i ständig väntan och förhoppning om att snart bli fri. Men ibland har tvivlet tagit överhanden, och jag har tänkt, kanske det blir avslag även denna gång.

Under dessa fyra månaders förhoppning och tvivel, har jag magrat sex kilo.

Ja, detta och mycket annat talade vi om medan vi gingo fram i den härliga vårsolen.

Stern är frisk och kry. Det enda som stör hans glädje är, att Nilsson och Rosberg ej blevo fria, men han hoppades att de snart också skola andas fri luft.

Kamraterna hade allmänt hoppats att Stern skulle bli fri i dag. Då vi suttit hemma en liten stund kom den ene kamraten efter den andre för att hälsa Stern välkommen hem och på telefonen pinglar det jämt. Det är kamrater och tidningsmän som vilja veta om Stern är utkommen.

Det är således ej tillfälle att i dag få skriva något utförligt om Stern och amaltheasaken. Och detta måste gå ner med nattgädet för att Syndikalistens läsare skall få veta något lite om vår frigivne kamrat!

Stern hälsar hjärtligt till alla kamrater. Han tackar varmt för all den ekonomiska och moraliska hjälp kamraterna givit honom. Sterns största önskan är att vi med kraft och energi fortsätta arbetet för Rosbergs och Nilssons frigivning.

Axel Holmström.

I nästa nummer av Allarm kommer kamrat Ragnar Johanssons intressanta resebrev från Västkusten att införas.

Försäkra dig om nästa nummer av ALLARM.

Handling.

"Idéer" i går, idéer i dag, vart hälst med sin fot man träder! Idéer av tusen förtäffliga slag, ett ordensförbund, en areopag i himlens fyra väder.

Vår tid är idéernas lyckliga tid — så talar man helt anständigt — nu kunna vi sitta i kostelig frid och blott se på, hur i ändlig strid allt går av sig själv helt praktiskt!

I rådsahn nu och de höges gemak idéerna värna nationen, med fickorna fulla båd framme och bak av femspaltsartiklar, de föra vår sak med kraft inför själva tron.

Idéer, ja väl, men i handskar och frack de skrämra ej bispen och knapen... De mäktiga vända sig spottskt på sin klack och skratta åt hela det tappra snack och åt allt det pappersvapen.

Man binder idéens svärd vid länd och lägger muskötet till öga, med handen säker och henen spänd, och blicken en gång av allvar tänd, då falla de stolta till föga...

Att något och manligt tala är väl, men mer är att handla mycket; och detta må skrivas i folkens själ, var hälst de trampas med trotsig häls ännu av förtrycket. Sturzen-Beckre.

PATENTPATRIOTENS MONOLOG.

Krig! Det är just vad jag ivrar för.

Om jag hade några söner som inte misstuckte min frikostighet, så skulle jag erbjuda dem åt fosterlandet. Men jag har inga söner, endast två döttrar, vilkas sociala plikter fordra att de kvarstå på sina poster som tongivande inom societeten. Vore det inte för den efterhängsna gikten, så skulle jag själv gå ut i striden och förgöra fienden. Om det inte vore så besvärligt att promenera och så tråkigt att åka på höjdbanetågen, så skulle jag sälja mina automobil och min lustjakt och donera betydliga summor till Röda korset. Hade jag inte ett så starkt begär efter fina viner och en så osläcklig törst, skulle jag bortauktionera hela mitt vinkällarlager och med glädje skänka de pengar som inflöte till behövande familjer. Om det inte vore för den brist på arbetshjälp som skulle uppstå och varigenom med nödvändighet vinsterna på mina enorma kapitalplaceringar skulle minska, vore jag villig att gå så långt i uppoffring att jag låte mina arbetare taga värvning och förbunde mig att sörja för deras närmaste anhöriga av tacksamhet för det de i mitt ställe åtagit sig fosterlandets värn. Men trots uppbyggande av hela min förmåga, har det varit mig omöjligt att finna ett enda giltigt skäl, varför jag personligen under några omständigheter skulle gå till krigsfronten.

SELECTIVE CONSCRIPTION?

"The Lindsay, Cal. Gazette, går till verket och skäller ner de sträjkande arbetarna vid "irrigationsarbetena" och säger att det är det enda medel som kan tänkas, att sända alla medlemmar av I. W. W. till krigsfronten eller till något arbetshus. Vi vilja som hastigast omtala för denna ärade tidningsblaska, att om denna planen försökes kommer nog katten att få många småttingar.

Ragnar Johanson Turneen.

KAMRATERNA I IOWA, MINNESOTA, WISCONSIN OCH ILLINOIS, SOM ÖNSKAR ATT ARRANGERA FÖREDRAG MED JOHANSON SOM TALARE UPPMÄNAS ATT OMEDELBART SÄTTA SIG I FÖRBINDELSE MED ALLARMS EXP. ADR. BOX 179 MINNEAPOLIS, MINN.

EXP.

Bland de många olika sätt du har Kamrat till ditt förfogande att hjälpa Allarm och som följd dig själv, är att redovisa punktligt, samt förnya din prenumeration när den är utlupen.

En vunnen sträjk utan like.

(Flottnings- skogs- och såg- sågvrksarbetarna i Montana vunno en absolut seger över lumbertrusten genom endast några dagars sträjk.)

Flottnings- och skogsarbetarna ha i Montana, Idaho och Wash., satt sitt namn i arbetarklassens historia på ett så förtjänstfullt sätt att ingen grupp av organiserade arbetare kunna upp till datum visa ett motstycke.

Alla arbetare, som i någon mån och vid något tillfälle arbetat inom nämnda industri veta att deras strid för bättre förhållanden, var en ytterst nödvändig sådan.

Alla strider mot kapitalet äro absolut nödvändiga, och inga segrar ha vunnits eller komma att vinnas, vilka äro absoluta, förän den sista, då arbetarklassen helt och hållet tar kontroll över maskineriet av produkterna och distributionen, men en sådan som denna ha nämnda är en av de mest lysande som någonsin vunnits.

Striden gick av stapeln på ett absolut mönstergiltigt sätt, sett från den mål- och klassmedvetna industriellt organiserade arbetarens ståndpunkt och efter I. W. W. principer: att passa på ett tillfälle då basens ställning är som mest hotad.

Hela vintern har det arbetats under högttryck, arbetarna ha tvingats att för en lön av \$3.50 om dagen, arbeta i 12 timmar och mera. Det var ej ett gynnsamt tillfälle då att gå ut på sträjk, ty sträjkbrytare kunde med lätthet anställas.

Men nu när allt timmer var hugget för vintersäsongen, och nedforslat till landningarna och väntade på att åarna skulle bli isfria, då passade arbetarna på tillfället.

Flottningsäsongen är kort, sågverken stodo färdiga att mottaga stockarna och förvandla dem till fint byggnadsmaterial, och nu var det rätta ögonblicket att gripa till verket. Flottningsarbetarna — the River Hogs — som basarna kallade dem, hade denna säsong beslutat att ändra de ruttna förhållanden de förut måste arbeta under, och gingo därför ut på sträjk.

Som en blick från en klar himmel kom appellen till sågvrks- och skogsarbetarna vilka som en man ställde sig solidariska. Basarna anropade sin legodräng staten, och militären blev ditsänd, men militären var oduglig där ty det fordras arbetare, vana vid arbete för att i någon mån hjälpa ut basarna, och sådana stod ej till att få tag i. De sträjkande arbetarne persenterade sina fordringar, vilka under inga villkor kunde prutas på och voro som följer:

1. Alla sängar i sovplatserna av järn, inga toppbäddar, lakan, kuddar och madrasser, alla i fullt sanitärt skick.

2. Inga sovrum få innehålla mer än sovplatser för 12 män.

3. Ordentlig mat, serverad på porslinsfat och tallrikar, ej som förut emaljerade rostiga sådana, samt plats så att en måltid kan förtäras med njutning av densamma.

4. En minimum avlöning av 60 dollars pr månad och fri board och rum. Alla söndagar fria.

5. Åtta timmars arbetsdag.

6. Fem (\$5.00) dollars om dagen för alla flottningsarbetare.

7. Läkare och medicin absolut fri.

8. Fri transport av män till och från arbetsplatserna.

9. Alla män att bli anställda från I. W. W. "headquarters", eller vid "camparna".

10. Ingen blacklistning av medlemmar tillhörande olika arbetarorganisationer.

Här äro de fordringar de sträjkande arbetarna uppställda och vunno absolut, utan en enda punkts ändring.

Orsaken varför de vunno dessa sina ytterst berättigade fordringar är klar för varje målmedveten arbetare, men det är på sin plats att till en del arbetarfilosofier ge följande förklaring:

De vunna därför att de voro solidariska, organiserade i en organisation som har till uppgift att med alla till buds stående medel rädda åt arbetarklassen deras berättigade ägendom — frukterna av sitt arbete, ävenså källorna till all näring och njutning, och slutligen därför att de voro organiserade för att först skaffa sig högre lön och kortare arbetstid, och att göra det själva och ej genom mellanhänder, vilket är det absolut enda sättet, samt för att göra detta effektivt passade arbetarna på en så utmärkt tidpunkt som denna.

Skilnaderna är så stora på de gamla förhållandena och de nya, att vilken feg stackare som helst måste bli övertygad om att det är det enda sätt på vilket deras ställning kan ändras.

Så ha vi de s. k. skolade societetsslavar vilka påstå att arbetarna måste skolas först innan de kunna i någon mån förbättra sin ställning. En fråga till dessa societetsslavar: Har arbetarklassen bättre utsikter att skola sig, kläda sig och uppträda människorvärdigt, samt för framtiden etablera ett bättre förhållande nu, när de ha 5 dollar om dagen, 8 timmars arbetstid, ordentliga sovplatser m. m. än när de hade \$3.50 om dagen, arbetade 12 a 13 timmar, hade att äta mat som ett ordentligt bondsvin ej ville lukta på, och voro tvingade att sova i baracker innehållande rum för 20 man men i flesta fall måste rymma 70 a 80 sty. och sova i bäddar av runda stänger med levande madrasser och filtar.

En vanlig förståndig människa (Forts. på sid. 2.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 75 cents, 1/2 year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HEYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
164 West Wash. St., Room 307, Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Farliga sjukdomssymptom.

Vad är livet utan hälsan; säger ett gammalt ordspråk av mycket sanningsenlig art.

Vad är en arbetare värd för klassen och sig själv om han ej är klasssolidarisk och klassoptimistisk?

Här finnes ett stort antal friska arbetare, men sorgligt nog finnes det också ett rätt stort antal det — går — icke människor.

Många av dessa människor ha läst en hel massa arbeten av berömda författare, känna till lite av varje och de stå och lysa, tro de, inför massan som osläckliga ljus.

Vid varje särskilt tillfälle när man kommer på tal om organisation av lika ekonomiska intressen rycka de på axlarna och säga, "det går ej att organisera massan, massan är så ointelligent så den förstår ingenting vidare, om jag har tillfälle att få det bättre än massan så varför inte? Sådant får man rätt ofta höra och att märka, i de flesta fall kommer detta påstående från oorganiserade arbetare eller arbetare som varit organiserade en liten tid, men ej funnit någon komma runt med en "guldskål" till dem.

Inom organisationen ha de, säga de, ej funnit den anda de tänkt eller det nöje de önskat och därför är organisationen intet för dem. Det är ej trevligt att sitta på ett affärsmöte och lyssna till de olika debatterna om huru att på bästa sätt financiera organisationen, o. s. v.

En fest arrangeras av de ivriga kamraterna och allt göres så gott de förstå, samt så storartat deras begränsade tid och tillgångar tillåta. Om nu, som rätt ofta sker, tillslutningen ej blir så stor, på grund av att några få ej haft tid att springa runt hela staden och affischera, komma dessa intelligenta arbetare och säga, a där är ej roligt, ni ha ju ej annonserat gott nog, folk kunna väl ej luktas sig till att här är möte o. s. v.

Aldrig tycks dessa s. k. intelligenta arbetare tänka sig, att på dem kommer samma plikt som på de få aktive, att göra allt för att dels väcka de helt sovande, dels i den mån det är möjligt tillfredsställa varandras nöjes-, sällskaps- och njutningsbehov.

En påpekning av denna nödvändighet gör att de känna sig sårade och anse sin ära kränkt. Hur f-n kan en arbetare ära kränkas av en annan arbetare under ett nuvarande system, där varje arbetare dagligen är den kryppande slaven som följer den minsta vink från kapitalet?

Jag har ännu aldrig här i Amerika fått fackorganisationerna ännu ligga i sin linda, bildligt talat, sett något annat förhållande råda än detta "gå efter befallning eller vara arbetslös."

Jag har ej heller sett någon som har uppdrag att leda ett arbete (tjänstgöra som pådrivare åt

kapitalet) vara skonsam eller sparsam på, du skall. Av detta förstå vi att dessa intelligenta arbetare äro också drivna, då är det ej tal om att bli sårad, men en kamratlig påstötning om plikt mot sig själv som förtryckt slav, och till följd mot klassen, å det kan man ej tåla.

När kom kapitalet och dess lakejer till eder slavar och använde den hanskbeklädda handens taktik, eller överklassens salongspråk? Aldrig ha de gjort det, och om alla tecken som nu visa sig leda åt det håll de äro ämnade, komma de aldrig att göra det, utan eländigare blir arbetarens lott för varje dag som går, tills den stund då han själv ändrar den. Förr i tiden kunde en arbetare sluta ett arbete och gå till en annan plats och skaffa sig arbete, nu är det trusten som hyr honom och är han obehaglig för någon av dessa herrar kan han vandra från världens ena ända till den andra sökande efter arbete men i ytterst få fall lyckas få något, enär han är känd, tack vare den moderna maskintekniken, (fotograferingen, telegraf, telefon, o. s. v.

Förr kunde en grupp arbetare, missnöjda med de ekonomiska förhållandena gå ut på stråk och gå in på nästa arbetsplats och få den massan med sig ut att göra gemensam handling, numera kunna de ej lämna en modern fabrik förrän Mr. boss önskar. Kapitalet har förstätt att inrätta fabriken så att den är omringad av vatten på flera sidor, och där det ej finnes så är ett högt plank uppbyggt runt fabriksområdet och taggtråd på toppen samt vakt vid porten.

Allt dagligen inskränkes den personliga mänskliga rätten och arbetsintensiteten höjes. "Speed up" är det dagliga smekordet från "Mr. Boss."

Förr kunde en arbetare tala till en annan under arbetet, nu icke, om någon skulle våga att öppna sin mun så mister han sitt sköna "jobb" och därmed också möjligheten att leva. Inför denna rama eländiga verklighet stå vi arbetare i dag, ej med utsikt att få det bättre utan snarare värre.

Allt är således upp till oss själva; och ej till några andra. Jag undrar om det ej skulle vara lite förståeligare (om vi studera förhållanden under vilka vi leva, finna vi också ut att så är fallet). Att mot en mäktig kapitalistklass bygga upp en stark och mäktig arbetarklass vilken inom en ytterst kort tid förmådde att bringa på knä alla världens truster. Vi ha lite fritid fortfarande till vårt förfogande, låt oss använda den till att teoretiskt planera för våra strider, stärka vår tro på lyckat resultat, tända entusiasmen för nya och åter nya strider.

Någon säger: vi måste väl njuta lite, vi ha ju så kort tid att njuta av o. s. v.

Vad tala vi om eller vad mena

vi med att njuta när vi äro medvetna om att för varje timma av vårt liv ligger vår fiende och bygger allt starkare och starkare skyddsvärn för sig och sin egendom.

Just denna idé somliga av oss slavar ha fått i huvudet att vi måste njuta under vår korta fritid är en av de starka skyddsmurarna han har för att skydda sig. Tänk efter! Om vi icke kunna använda vår fritid för att bygga upp vår organisation och lägga grunden till det framtida samhället nu, när skall det då göras? Om dagen kunna vi ej göra det, ty då ha vi att arbeta för att kunna leva, och vi kunna väl aldrig tänka oss att "Mr. boss" kall så besjålas av en onaturlig känsla så att han utan vidare skänker efter fördelar.

Det redan existerande slaveriet är väl nog för att slå bort möjligen uppkomna dylika tankar. Den vilde mannen i skogen stod framför det ena stora trädet efter det andra, vilka syntes honom som oantastliga jättar. Att bedja dem falla omkull skulle ej löna sig, att tänka att något annat vidunderligt skulle komma och taga ner dem, bereda dem och bygga honom ett hus av dem, var ju lika otänkbart. Han eller de använde givetvis ej heller den taktiken, utan de gingo till värdet och tillagade en liten oansenlig yxa. Den lilla oansenliga tinget i händerna på en förståndig och stark man, rätt använd, har tjänat till att bereda åt en del människor njutning och nöje.

Nu stå vi liksom vilden i skogen omringade på alla sidor av jättar (olidliga förhållanden på arbetsplatsen och i den privata livet), det duger ej att stå och säga det eller det, går icke.

Förhållandena ändra ej sig själva. Vi måste gripa värdet an hur hårt det än synes vara. Den farligaste sjukdom för en individ såväl som en klass är — det — går — ej sjukan, enär vid ett tillfälle går ej en ting, vid ett annat en annan ting, plus den förra, den tredje gången en ting till, och inom en kort tid är allt omöjligt. Hur kan man t. ex. säga att det är omöjligt att bekämpa en industriellt organiserad kapitalistklass med en industriellt organiserad arbetarklass när den senare är den som ombesörjer och utför all produktion och distribution.

Hur kan man säga att det går ej att bryta ner det förtryck som nu nära nog prässar ner arbetarna till marken, nu när arbetarna som alltid förut äro de som ha varje värtighet i sina händer vilket möjliggör förtryckarna att leva.

Arbetarna behöva ej göra något mer ej heller mindre än att vända samma värtighet som nu användas till förtryckarnas nytta, till deras skada, solidariska det är allt. Varje individ måste själv som sådan kasta det — går — ej sjukan från sig. Varje individ kan om han vill. Om nu detta göres, kommer inom kort en annan att göra detsamma, och dessa individer förena sig med redan organiserade, och inom en kort tid ha vi tillsammans byggt upp den makt det är behövt att ha för att etablera ett lyckligare samhälle. Det — går — ej — sjukan vilken nu som bäst topptrider massor av arbetare bliver då ett minne blott.

Kom ihåg att allt är upp till dig.

Carl Ahlteen.

GODA RÅD.

"The U. S. Attorney General" uppmanar varje individ att hålla käften eller bli arresterad. Det är ett gott råd speciellt nu under krigstid då slaveriet är påtvingat dem, detta att tiga och i stället låta katten tala och utföra mästervärk.

Vi måste betala våra räkningspunktligt! Se till att Ni redovisar punktligt!

Salt Lake City--Everett.

Med en förnimmelse av bekänning samlar jag ihop mina tillhörigheter medan tåget närmar sig Salt Lake City! Minnen och intryck strömma på mig, trängas och knuffas i hjärnan! Nog var vämjelsen den övervägande känslan, vämjelse för denna plats som så mordlystet kvävde den frihetslängtande kamratens Joe Hills liv!

Så avskyrvärt pockande du ligger där, du stad! I vilket ohöjligt skrymteri söker du ej solljuset på de stolta bergens sidor.

Där ligger en vitnadad grift mitt i ljuset — kapitolium! "Världens dyrbaraste byggnad", eller någonting sådant kallas den! Så och så många hundra dollar kostar den mattan, — de gardinerna — — — Så vit är din yta, så behaglig din form — så svart och otrevligt är ditt inre, din själ! Se på din omgivning! Den talar för sig själv! Armadets, fattigdomens prägel bäres av din omgivning! Och undergivenhetens.

Är det ödets nyck, att den vakne iakttagaren, genast vid första anblicken av denna stad, känner obehag? Eller är det inte snarare stadens eget fel?

Dess fodrande läge, i en mäktig naturomgivning, utan att i minsta mån kunna fylla luckan mellan naturlig storslagenhet och privatägd litenhet, dess pygamiartade försök att vilja dominera — orätmätigt — att med en himmelsk vrånghärd söka stäcka den naturliga frihetsdyrkan som måste skapas mitt i denna underbara omgivning!

Vem har byggt dig, stad? Mondyrkan? A, nej! Men inne i vännarna i dessa usla nästen som omgiva din stolthet, ditt kapitolium. Armadets tarvliga, beklagansvärda, nej! fördömvärda barn, som tillbringa sitt liv i kåkarna nedanför ditt kapitolium i andaktigt väntan på en himmel, vars tusentals lögnaktiga s. k. härligheter ej kan uppväga ett gram, en sekund av den härligheten jorden kan ge och ger!

Salt Lake City! Min klass har byggt dig. Min klass har underhållt dig, — och min klass, skall, när den förstär sin styrka, avgöra ditt öde, din framtid!

Solen lyser över dig så vackert — mörka stad, inte därför att du har hennes gunst, — men för att framvisa kontrasten av din svarsta konstlade själ, och hennes livgivande frihetsfödande ljus!

Hon blixtrar som vid skott, i fattigmans-husets fönster, hon driver grönt och blommor från bergväggarnas svarta mylla; hon har också makt att driva vårbrädd ur samhällets bygges och verkliga skapares mörka slavsinnen, och då, stad, då flyger taken av fattigdomens kyffen, då blir armadets en förolämpning för vålmågens skapare, och även sedan, efteråt, skiner samma sol med större kärlek och värme, även över dig, hatets och låghetens hemvisst!

Kanske jag är partisk, det vet jag ej, grym, det rör mig ej, men din luft är förgiftad. Du, är feg, du kryper, din skönhet är en teaterdekoration, ty bakom allt, överallt smyger sig din svarta handling den 19de november 1915. Du bävar för hämnd! Du är förskräckt därför att du tror att din lag skall följas, — din lag lönmordets, öga för öga lag!

Anej! Det måste vara religiösa gudstroende banditer sådana som du rymmer, vilka följa en sådan lag. Joe Hills klass har en annan, mycket mera effektiv revange, att låta dina ägare få leva och se, de idéer förverkligande, vilkas representants liv du tog.

Du är en ömkansvärd stad Salt Lake City. Jag lämnar dig med lättnad, men förespar dig ett återkommande i alla avseenden!

En sådan härlig morgon! Gnistrande sträcker sig sundet i

den solmättade brisen, medan molnen likt tussar av bommul tåga över himlen!

Den späda grönskan av våren badar i ljus, medan den mäkliga mörka skogens mossor i stilla allvar bryta emot det unga gröna — — —

Jag drar en suck av livsglädje, glömdande allvaret! Det är skönt! Ofrivilligt rinner mig i tankarna "Ett Drömspel av A. Strindberg, och jag suckar med gudadottern, "Detta måste vara himmelriket" — — — Men jag hör också kolbärarnas svar i samma pjäs: "Nej, helvetet är det!" — — —

Där, — nere vid stranden synes en gyttring av mörka färger, av rök och smuts, som en obehagligt ful fläck ligger där en plats, som genom svarta rör utstötter massor av rök — — — Jag får på min fråga till en medpassagerare om platsens namn det korta svaret: "Everett". — — — Ja, just så måste den staden se ut! Inte annorlunda!

Rökig och svart, hatisk och mordisk! Det var alltså här som en av de blodigaste sidorna i vår klass' historia skrevs — — — Med ett års mellanrum från den andra — — — Salt Lake! I detta klara vatten, genombräddes mina klasskamraters huvuden av bly, slungade från gevär som min klass tillvärkat, av stål som min klass framskaffat!

Det svindlar för mina ögon; allting omkring mig blir dimmigt, — mörkt och fult! Liket hjärtskärande skrätt tränger ljudet av sägklingorna till mina öron, jag vill vända mig om, glömma, fly — — — dö — — — vad som helst, bara för att kunna förlora minnet! Men nej! Det är omöjligt! Allting påminner mig av det lömska brottet!

Ack, ni hycklande vassaller av detta hemiska system! Varför söka ni efter orsakerna till klasskriget i gångna tidens luntor i den moderna ekonomiens förvaltning, i domstolarnas protokoll?

Varför konstatera ni gång efter annan att klasshatet är utan grund — oberättigat — — utopiskt? Varför sjunga edra pros tituerade skalder om "samlörståndet" och broderskapet??

Tag mitt råd, res till Everett eller Salt Lake City, och lyssna! Det växer något i de blodiga spårnen, det växer så man hör det nu på våren, nu i maj, i dag — Första maj! Det är vårbrädd, — draksädd, sedan mörka novembermånader som sticker genom ytan, det är hatets brädd, icke sätt av oss, men av den andra klassen, som icke ammas av oss för dess egen skull, men för de möjligheter det skapar, i väckande, manande tonvägar!

Vi sädde ej vid Salt Lake, ej heller sädde vi i Everett, de, ut-sugarna, sädde, och de få skörda! Känna de till klasshatet inom sin egen klass? Säkert! Dessa två städer visa det. De nära det, understödda och blåsa under det för att med våld bibehålla sitt system, det mest omänskliga av alla, slaveriet!

Vårt hat är ädelt och skönt, och medför ett bättre, friare och rättvisare samhällssystem!

Vår kamp är frihetens, våra fienders är slaveriets, utsugningens!

Deras hemiska handlingar bli vår sporre, deras våldsdåd deras egen dödsignal och de veta det!

Genom Seattle går ett långt tåg, led efter led, tusen och åter tusen — — — De allvarliga ansikten, på årets majdag och målet är klasshatets trädgård i vårt civiliserade samhälle, kyrkogården! — — — Där talar brinnande, varma ord, ej om hämnd för de mördade som vila under kullen, men om strid och kamp för att skaffa ur världen ett system som drager med sig dylika konsekvenser — — —

En dröm.

Jag drömmer om en dag, som snart sig bryter fram
Då alla jordens furstar, skola ställas fram på skam.
Då varje träl på jorden, skall leva trygg och säll.
Och hava hem att gå till, när det bliver kväll.

Jag kan se arbetar'n tåga, fram i slutna led,
Mot den härskande tyrannen, för att slå den ned.

Jag kan se den röda fanan, sva-ja överallt på jord,
Och ej mera nu skall spillas, trälens ädla blod.

I handen på arbetar'n, ser jag makten som skall giva
Friheten till alla fångar, och skall fångelser nedriva.

Jag kan se vid vinterbrasan, i varandras famn,
En ungmö och en yngling, som blott älska kan.

Jag ser barnaskaror strömma, till en skola som är fri,
Från alla humbugsläror, och allt hyckleri.

På lekplatserna de leka uti frihet, fröjd och frid

De ej mera tråla, bort sin barn-domstid

Detta är dock blott en dröm, men en verklighet skall bli,
När arbetar'n sig förena, för att slå sig fri.

Så trålar uti alla stater, vakna upp, du kan väl se,
Att en enda stor förening kan dig frihet ge."

Skriven i Everett länsfängelse av A. Ersson.

"De gävo sina liv för att vi skulle leva!" ljöd det på flera tungomål, med samma stilla innerlighet — — —

Där var röda blommor på gravsten, sol i luften, och över sundet mot Everett sträckte sig sundet i dis!

Sånger klingade i den solvarma eftermiddagen, sånger om hopp och solidaritet, om livsintressen för den klass på vilkens skuldror allt är lagt, men från vilkens liv allt är taget utom nöden, — slitet — armadets! — — —

Ett regn av röda rosor över kullen, ett regn av stilla, sakta tillrändande tårar med glans av kristaller, över kinder färdade av bekymmer, umbäranden, hårt arbete — eller över kinder ännu ungdomliga och friska — — —

Över allt detta, solens varma glans med förmåga att föda nytt hopp, nya modiga tankar!

Den sista talaren, tager försiktigt ett litet kuvert ur fickan — Det är ett porträtt på det och en dikt: "My last will" — — — Det var hälsningen från Salt Lake till Everett, innehållit spriddes, den sista resten av Joe Hills föll över Everettskamraternas sista vilorum, men den sakta vårbrisen förde något av den lätta askan över sundet — — — mot Everett!

Jag tryckte en kraftig, varm hand i fångelsets dystra dunkel. Jag hörde en lugn röst som talade, medan ett par trofasta blå ögon fästes vid mina! Det var Thomas Tracy, anklagad för mord i Everett! — — — Han ville höra nytt från härute — — — från kamraterna — från klassen — — — Han darrade, den kraftiga handen, det närmade sig nu, detta oformliga rysliga som kallas kapitalistisk rättvisa — — — Han ville veta om Salt Lake City och Everett var nog draksädd, eller om även han — — — och de övriga 73 skulle säs — — —

Jag visste intet — dock talade jag hopp och förtröstan till honom — — —

Det spelas med "rättvisans" kortlek om våra klasskamraters liv — — — Just nu! Salt Lake City, och Everett! Sodom och Gomorra! Men det växer — — — draksädden — — — hatet!

Seattle i maj 1917.

R-r J-n.

Ny revolutionär International.

MANIFEST

till de revolutionära arbetarorganisationerna i alla länder.

"Från 'Syndikalisten' av den 27 januari avtrycka vi, med innerlig glädje och stora förhoppningar, det från den revolutionära syndikalistiska centralorganisationen i Holland till världens revolutionära arbetarorganisationer utsända upprop. Detsamma förekom i 'Solidarity' den 24 mars. Och kommer helt säkert I. W. W. i Amerika och Australien att tillfredsställande besvara sekretariatets i Amsterdam uppställda frågor. Ävenså att bli representerade vid den påtänkta kongressen.

Amsterdam i dec. 1916.
Kamrater!

De närvarande förskräckliga händelserna, det grymma oupphörligt pågående människosläktandet har blivit anstiftat av imperialismen i förening med kapitalismen i alla länder.

Den socialdemokratiska och den reformistiska fackföreningsrörelsen kunde icke förhindra den av kapitalismen och imperialismen förberedda katastrofen.

Därvid må man taga i betraktande, att de — på få undantag när — aldrig bemödat sig synnerligen ivrigt att resa några hinder i vägen för kapitalismens och imperialismens brottsliga strävanden.

Den socialdemokratiska och den reformistiska fackföreningsrörelsen i de mest betydande länderna ställde sig på det nationella försvarets ståndpunkt prigrivande proletariatets internationalism.

Därigenom att arbetareklassens internationalism i alla länder prigs blev den internationella socialismen och proletariatets internationella solidaritet utsatt för ett ödesdigert slag.

Denna solidaritet och kärleken till socialismen måste, så till vida som den ännu består, obetingat återställas.

När kanonerna tystnat och krutröken skingrats, när ropen på hjälp från hundratusenden sårade och stympade icke mera höres på slagfältet, när de rykande spillrorna av förut välmående byar och städer som övergivna ruiner erinra oss om imperialismens och kapitalismens störtade "kulturarbete", då måste vi ofördröjligen inleda försök att förhindra ett återuppreppande av ett imperialistiskt och kapitalistiskt krig.

Hur förfärligt, hur demoraliserande det nuvarande kriget än låter förnimma sig, så skall varken den ocean av blod och tårar, de berg av lik, de miljoner stympade, alla dessa följder som europeiska folkens fruktansvärda brottningsmedfört förmå avhålla den omätliga kapitalismen och imperialismen från förberedelser till nya krig. Alla omständigheter tyda härpå.

Utvidningen, den alltjämt starkare kringgripande utbredningen av militarismen, är föremål för allvarliga överläggningar inom alla länders regeringar.

Till och med de minsta stater, såsom Holland, springa som vansinniga med i kapplöpningen mot större rustningar.

Efter några år skola våra barn falla offer för ett krig vilket kapitalismen ånyo skall sträva att förbereda. Det får icke ske. Det internationella revolutionära proletariatet skall förhindra det, måste förhindra det.

Proletariatet får icke deltaga i arbetet för kapitalismens och imperialismens strävan.

I alla länder blir arbetareklassen utplundrad och behandlad som en hop slavar. Vi vilja icke vara slavar; vi vilja frihet. Vi vilja icke längre avträda vinsten av vårt arbete till en hop stortjuvar, som endast föra ett slösande liv, i det vi, våra kvinnor och barn lida, och ofta måste umbära det allra nödvändigaste.

I den närmaste framtiden måste det internationella proletariatet genom en massaktion göra ett nytt krig omöjligt.

Denna störtade uppgift skall den revolutionära syndikalistiska arbetarörelsen i alla länder lösa.

Men förrän den revolutionära syndikalistiska arbetarörelsen skall vara i stånd här till, måste den starkt och solidariskt sammanluta sig.

I den fasta sammanslutningen har hittills felat rätt mycket. Den revolutionära fackliga rörelsen har alljämt varit föga beaktad, ehuru i några länder övertygelsen om det fördärliga inflytande den socialdemokratiska och den reformistiska fackföreningsrörelsen haft varit livligt känd.

På många internationella kongresser gav sig detta reaktionära inflytande tydligt tillkänna. För detta inflytande måste sättas en gräns.

Den nationella centralorganisationen för den revolutionära syndikalistiska arbetarörelsen i Nederländerna, "Das nationale Arbeids-Sekretariat", som räknar inemot 20,000 anhängare av de revolutionära socialistiska idéerna, menar därför att det i denna tid av mord i stor skala och i följd därav även andra, mindre kända lidanden för proletariatet, är nödvändigt att tillställa de revolutionära fackorganisationerna i alla länder ett cirkulär för bildande av en Revolutionär International, som kan upptaga kampen mot nationalismen, militarismen, kapitalismen och imperialismen, och följaktligen till förmån för den internationella socialismen.

Kamrater, i dessa dagar är sammankallandet av en internationell kongress av revolutionära syndikalister omöjligt.

Men omedelbart efter kriget måste det ske. Den i oktober 1913 i London avhållna revolutionära syndikalistiska kongressen har icke blivit mött med tillräckliga sympatier från alla land. Detta är utan tvivel beklagensvärt.

Vi hoppas att ni i likhet med oss åro övertygade om att en revolutionär-syndikalistisk kongress nu är nödvändig.

Vi bedja eder därför besvara följande frågor:

1) Är eder organisation ense med oss om, att omedelbart efter kriget en "internationell revolutionär kongress skall avhållas?"

2) I händelse ni är ense med oss härom; vilken stad anse ni bäst ägnad för kongressens avhållande: Amsterdam (Holland) eller Paris (Frankrike)?

3) Om eder organisation skulle låta sig representera å en eventuell kongress; vilka frågor önskar ni där ha behandlade?

4) Hur högt är medlemsantalet i eder organisation?

Kamrater! På detta cirkulär hoppas vi snarast möjligt få ett gynnsamt svar.

Leve den internationella solidariteten!

Leve den internationella revolutionära syndikalistiska arbetarörelsen!

Med kollegans hälsning för Nationella Arbeiter-Sekretariat i Amsterdam:

B. Lansink J. r. B. Lansink S. r. ordf. sek.

TYSKLAND AMERIKANISERAS.

I de dagliga tidningarna synes artiklar med stora rubriker: sträjkande arbetare dödade i Tyskland. Sakta men säkert glider Tyskland in i samma spår som Amerika nu befinner sig.

Vi måste betala våra räntor punktigt! Se till att ni redovisar punktigt!

"Inga avgrundens kvinnor om jag vore kung,"

SÄGER HAYWOOD.

I. W. W.'s ordförande uttalar sina åsikter vid en intervju. (Av Audrie Alapough Chase.)

"Välän, om jag vore kung fanns inga prostituerade," sade Wm. D. Haywood, seende upp från sin korrespondensbelamrade skrivpulp till sitt lilla kontor vid Washington street.

"Sorgligt nog observerade jag inte den där notisen om kvinnorna i Californien. Det är för övrigt en mycket märkbar tilldragelse. Aldrig har jag hört av en sådan organiserad demonstration förr.

"Naturligtvis, det är som vanligt en fråga om män och pengar. Så länge kvinnan prostituerar sin kropp och mannen sin vilja, allt för pengar, samhällsställning och anseende, så länge kommer detta samhällsönda att existera."

Sin kungsställning ville kamrater Haywood avsäga sig med ens, enär dylikt vore antisocialt. Tillfrågad om hans metoder att avskaffa detta samhällsönda, om han ändå vore kung, gav han till svar följande I. W. W.-idealistiska sanning:

Ändringen kan ej ske på en dag.

"Ändringen försiggår ej på en dag. Där är mycket att räkna med, vilket ej kan omändras så med ens. Här är kungar och kajsare, men ändå existerar prostitutionen i deras länder.

Haywood erkände att männen ofta åro skulden, men oftast är det panningen.

"Brist på tillräcklig inkomst är orsaken till många flickors fall," sade han. "Vidare måste en man ha stor nog inkomst för att kunna gifta sig; här kommer ni nu förstas med eder kyrkoäng.

Jag tror nämligen inte på detta äktenskap, men känslorna till det motsatta könet äro naturliga, och för att en ung man skall kunna underhålla en ung kvinna, måste han ha nog lön därtill. Flickor draga sig för giftermål på grund av för dålig ekonomi. Då denna fråga blir löst och kvinnan inte längre behöver räkna med mannens panningpung, då först har vi ett fullkomligt äktenskap, eller förhållande mellan de olika könen.

Det ondas orsak.

"En annan orsak till prostitution är de fina kvinnorna, dessa förmåna damer som kläda sig i fina dräkter, men som själva intet utträta i gengäld för detsamma. Dessa stå som exempel för flickor som önska vackra saker och se huru societeten har det. Tänk på kvinnan som har diamanter på sköklackarna!

"En fullkomlig lön skulle nog bli tillfällig lösning. Ingen minimumlön — var så god," och den store orakade mannen småkokade av protest. "I. W. W. tror inte på lönearbetet alls. Men just nu skulle som sagt, en stor lön hjälpa betydligt, ehuru väl ej mycket kan göras för de nu redan prostituerade. De valde eller voro drivna till detta liv; det är deras yrke, och det är svårt för dessa att vända sig ifrån det. Sättet att hjälpa är, att ta hand om dem innan de förbli prostituerade.

Organisation är lösningen.

"Enda botemedlet är organisation — organiserad tjänsteflickorna, kvinnorna i alla små och stora affärsställen samt kvinnorna i fabriker. De skulle då inte bli männens godtyckliga handelsvara, utan vara mäktiga att fordra ordentliga löner och bättre omgivning, och på så sätt bättre kunna motstå frestelserna.

"Tjuo dollars i veckan är en liten lön för vem som helst som ger hela sin tid och energi åt arbetet.

"Då vi hinna så långt att vi upphäva lönesystemet, vilket sker då alla lönearbetare äro organiserade, då ha vi inga societets-

kretsar, inga prostituerade och inga präster. / Då blir alla våra nödvändigheter, vår föda, värme, kläder — allting blir liksom luft, och folket gör sin anpart på några få timmar. Resten av tiden använda de för sig själva. Näväl, jag tror inte på djävulen, det förstår ni, men även om jag så gjorde så tror jag inte att han på grund av människornas myckna ledighet skulle förläda dem till elakheter. Människorna äro ej okynniga därför att de för okynighetens skull vill så vara. I verkligheten äro de goda och ärliga, och vi skulle få skönare konst och litteratur, samt större uppfinningar, om de hade mera tid och ledighet. Jag tänker ofta huru många Edison och Burbank som krossas under industrialismens trälöda."

Männen också svaga.

Dragen ur sin Utopi yttrade herr Haywood om Kate Adams teori om svaghet och karaktärlöshet: "Välän, man kan säga detsamma om dem i hela deras leverne — och bestämt om män som gynna de prostituerade.

"Bah," han skakade sina breda skuldror, "distriktet är inte stängt, det är endast flyttat till mera tillgängliga platser. Men allt är naturligtvis gott och väl. Det är kan tänka bättre för samhället att få sjukdomen spridd i varje människas blod än att ha ett distrikt. Men den verkliga lösningen på prostitutionsproblemet är organisation."

Så talar I. W. W.

Allarms läsare torde påminna sig ha läst om de 500 bordell-kvinnorna i San Francisco för någon tid sedan, som, då en viss pastor Smith därstädes satte sig i spetsen för ett korståg mot stadens prostitutionsdistrikt. Stadens "hederliga" och "sedliga" medborgare och medborgarinnor anordnade massmöten i avsikt att få myndigheterna att bortdriva de prostituerade.

Men inte förstod den kära pastorn att prostitutionen är ett kapitalistiskt samhällsönd, som ej går att avskaffa eller råda bot för genom att bortdriva offren från ett hus till ett annat, eller från den ena staden till den andra. Pastorn fick lära annat då i hans egen kyrka under ett av hans protestmöten 500 kvinnor trängdes därin; begärde att bli hörda, och förklarade orsaken till prostitutionen: "Det är de som donera till kyrkorna och samtidigt erhållt sitt levebröd från kvinnorna i och genom att de betala dem svältlöner, som driva dessa kvinnor till deras nuvarande liv."

Vi vilja arbeta mot en anständig lön," förklarade de.

Pastorn jämrade sig att detta uttryck var "det sorgligaste ögonblicket i hans liv."

Det var några dagar därefter som en ung liten kvinna från "Chicago Tribune" kom upp på Haywoods kontor för att höra hans åsikt i spörsmålet. Det var också samtidigt som polisen i Chicago för en veckas tid varje kväll gjorde razzia i kafféer och hotell bland de prostituerade. Och den unga okunniga kvinnan trodde nu att "kyss" och "sedlighet" härskade i Chicago.

Haywoods svar är återgivet här ovan.

DEI GODHJARTADE STALTRUSTEN.

Den stora frikostiga staltrusten kommer att öka avlöningen för sina arbetare med 10%. Detta säges vara gjort på grund av deras stora frikostighet, men jag undrar om ej delegatsystemet har något att göra med denna så hastigt påkomna godhjärtenhet.

Minnen.

I en liten stuga i stadens utkant sitter, i en kall vinterafton en gammal, gråhårig mager gumma med 5 av sina 6 små barn. Elden är sloknad i spisen, tagljuset är nästan utbrunnet, barnen gråta och bedja om bröd.

Husägaren har varit framme igen och lagt en ny börda på de armas skuldror i det han sagt ifrån att om ej hyran är betald inom två dagar kommer han att kasta ut dem på gatan.

Som modern sitter där och funderar huru hon skall göra i denna situation, höres en knackning på dörren. Den äldsta flickan går och öppnar dörren och in stiger en främling med ett sorgset anlete.

Som han slår sig ner på en gammal stol säger han: "Jag är sänd hit av föreningen för att meddela er om — om —, han kan knappast tala ut. Vad är det? Vad är det? Har någon olycka hänt utbrister modern. Tala, vad har hänt? — — —"

Jag är sänd hit av föreningen för att meddela er att Ersson är död sade främlingen.

Död — död — Ersson död — O hur?

Mera var ej sagt förrän den förtvivlade modern föll sanslös i främlingens armar.

När fru Ersson åter kom till sans befann hon sig i en säng i järnarbetsföreningshus, med de två äldsta barnen sittande på sängkanten. De fyra små barnen hade föreningen tagit hand om.

Var är jag frågade hon sin dotter Elsa.

Vi äro i Lundins hem.

Vem är då Lundin?

Det är den främlingen som kom hem och meddelade oss om pappas död.

Kommer icke mamma ihåg vad som hände i går afton?

Jo nu kommer jag ihåg. — O det är svårt att framkalla det.

Är Lundin hemma? Ja mamma, det är han.

Gå och bed honom komma hit jag vill tala vid honom.

Elsa gick, när hon så kom tillbaka med Lundin, såg hon tårarna rulla ner på den svaga, bleka moderns kinder. Elsa gick då fram till modern och lade sin lilla mjuka barnahand på hennes panna och sade: bliv nu ej så ledsen mamma, du har ju mig, Adolf och Reinhold, vi äro ju stora nog att hjälpa dig att hålla vargen från dörren. Jag kan ju stanna hemma och se efter dig och de små syskonen tills du blir frisk igen.

Adolf och Reinhold kunna nog få arbete som springpojkar eller också kunna de få arbete på fabriken. Modern visste nog om denna utväg, men hon tänkte att det skulle bli döden för dessa svaga liv om de skulle tråla dag ut och dag in i en usel osund fabrik, för en girig och rovlysten kapitalist.

Hon teg ty hon tänkte att Elsa får tids nog reda på det.

Lundin som hela tiden varit tyst frågade vad han kunde göra för dem.

Fru Ersson gjorde plågan så kort som möjligt, i det hon direkt frågade Lundin hur hennes man dog. Han var frisk när han gick till arbetet i går, och när ni kom utto vi och väntade på honom.

Vi hade ej haft mat på hela dagen, och tänkte att han skulle ha något ätbart med sig hem, men i stället kom ni och meddelade oss att han var död.

Lundin satte sig ner vid den sjuka kvinnans sida och talade om hela händelsen.

Arbetsgivaren hade sänkt lönen 5% och detta var en ny börda, när lönen var så låg att de nästan svultu till döds. Sådant som kläder och ved var nästan utom räckhåll. Ersson som hade arbetat hårt en lång tid för att hålla sin familj vid liv, förstod nu att arbetarklassens solidaritet måste nu vara den faktor som

måste anlitas till det yttersta för att rädda sig och dem från förtrycket.

Han hade en längre tid agiterat bland sina kamrater med sådan entusiasm att nu var rätta ögonblicket då denna agitation skulle bära frukter och arbetarna skulle som en man gå ut på sträjk.

Ryktet om att Ersson skulle tala på ett möte på aftonen spred sig hastigt över hela värkstaden, och när han uppträdde på talarstolen voro alla arbetarna där.

Kapitalet hade som vanligt sina verktyg där.

Erssons 11-åriga gosse Adolf, vilken gått till värkstaden för att möta fadren, stod vid fadrens sida under mötet.

Ersson var en stor kraftig man, med djupa, skarpa, blå ögon ur vilka sköt blixtrar av hat till tyrannerna, som på ett så nesligt sätt försökte taga hans hustrus och barns liv.

Hans tal var präglad av entusiasm och hans uppmaningar till de närvarande, att för deras hustrus och barns sak hålla ut till det sista, gav en märkbar effekt och man kunde se hur varje man inom sig själv svor en solidaritetens ed. Hans uppmaning var att tillkämpa sig rätten att leva, och en vackrare och mera naturlig maning kunde givetvis aldrig utslungas.

Han utlade planerna för sträjken så tydliga att varje man kunde med lätthet fatta dem. Han stod där och höll sitt tal utan att ana vad som skulle hända honom några minuter senare. Om han rätt annat det hade han givetvis ej vikit från sin post, ty han var besluten att strida för sig, sin familj och klass. En skugga av döden förmår ej avskräcka en revolutionär, eller släcka en revoltbrand.

Han hade talat omkring en halv timmes tid då plötsligt ett skott hördes från hopen och kulan träffade honom så att han sjönk ner på golvet vid sidan av sin lille son.

Ersson var död! Han dog en hjältes död för sig, sin familj och sin klass.

Adolf, endast 11 år gammal, hade hela tiden med spänd uppmärksamhet lyssnat på fadrens tal. Nu böjde han sig över den döda fadren, lade hans händer i sitt knä och kramade dem samt utropade:

Pappa, tack för den lärdom du gav mig, en dag skola arbetarna hämnas din död!

På detta sätt slutade Erssons liv.

Arbetarna utförde en sträjk som aldrig förr och resultatet var en fullständig seger med kortare arbetsdag och mera bröd som fordran.

Fru Ersson hade tillbringat 3 veckors tid i bädd men var nu så frisk att hon kunde börja arbeta i en fabrik. Adolf fick plats hos en bonde och Reinhold gick också in på fabriken.

På detta sätt slutade deras barndomsliv.

Detta är minnen från barndomen.

A. Ersson.

EN VUNNEN STRÄJK UTAN LIKE.

(Forts. från sid. 1)

med arbetarklassens bästa i sikte, måste erkänna att det är bättre, ja det enda, att först genom en mäktig organisation, med den mest sinnrika stridstaktik tillkämpa sig bättre förhållanden och kortare arbetstid, när så detta är gjort blir det möjligt för proletariatet att höja sig i alla andra hänseenden.

Vår lösen klasskamrater må därför alltid bli Organisering av makt, vilket alltid tillförsäkrar dem all rätt.

Våra societets-proletärers vackra uppmaning att först skola arbetarna och sedan organisera dem måste anses för lika stort bondfångeri som det att vinna ekonomisk makt genom ett maskineri som ej är mäktigt nog att ens tillförsäkra eller bibehålla de minsta politiska s. k. rättigheter.

Carl Ahlsten.

Minnen från Ista Maj-firandet.

(Från Crosby, Minn.)

För första gången här i Amerika hade jag tillfälle att se Ista maj-firandet i sin rätta prägel.

Den första maj kl. 2 e. m. gick ett första klassens möte av stapeln i Crosby, Minn.

Den stora hallen, vilken rymmer 600 personer var fylld till sista plats av organiserade gruvbetare, samt deras hustrur och barn. Det var en inspirerande, vacker och tilltalande syn att se dessa män och kvinnor som i fjor som en man stridde mot det blodiga rovdjuret stålstrusten, i år mötas till en fast av sådan art som denna.

Det var den pånyttfödda Ista maj-dagen som firades, fri från politiska lycksökare, och absolut fri från den kryppande, statsrespekterande släckanskan. Här möttes finnar, österrikare, ungare och bömare, lite kunniga med engelska språket, men så mycket mera fyllda med den revolutionära proletärens känsla. Denna känsla visades tydligt och det gav ett så imponerande intryck att glädjetårar voro framme både i mina och många andra för situationen främmandes ögon, då dessa män och kvinnor med djup hängivenhet tryckte varandras händer och tilltalade varandra: "Fellow Worker."

De hade i fjol sommar stått som en man i strid mot stålstrusten och stålstrustens tjänare, staten, och besegrat dessa. Detta hade lärt dem att endast en sak och den endast är nödvändig nu först av allt, den att skaffa sig makt, och detta kan ej ske på annat sätt än genom ekonomisk organisering oavsett nationalitet, hudfärg och religiös uppfattning.

De ha lyckats att bygga upp en maktfaktor, en organisation däruppe med 80% av arbetarna, ej pappersmedlemmar att märka, ty alla medlemmarna voro ute på 24 timmars sträjk som protest mot fängslandet av revolutionärer över allt i landet. Endast skandinaverna lyste med sin frånvaro, som, de också gör däruppe i hallen vid alla tillfällen.

Mötet var ett internationellt sådant, och som sådant var det annonserat i god tid, med mening att tala på olika språk så att alla kunde vara där och förstå det samma. Trots det att tal var utlyst på skandinaviska språket var endast två svenska kamrater där, vilka meddelade mig att de ej sparade vare sig tid eller energi för att få de andra skandinaverna med i organisationen.

Storhetsdärvulen har visst fått kontroll över dessas hjärnor, men tro mig, om ni komma att fortsätta på detta sätt, kommer samma bas och samma diävlul att helt ruinera er. Ni äro på god väg redan, varför där ej finnes ringaste mening i detta edert utopträdande. Ni visen tydligt till hela Amerikas organiserade arbetarkår att ni nu stå på det lägsta stadium en arbetare kan stå. Ni ha tillfälle att ändra detta genom att ni liksom edra kamrater däruppe organisera eder.

Tro aldrig att ni äro bättre än andra människor därför att basen säger så. Han säger det därför att ytterligare kunna förtrycka eder.

Tre föredrag höllas på eftermiddagen, efter desamma utspreddes Joe Hills aska under sång av den entusiastiska åhörarskaran.

Mötet avslöts kl. 5:30 och förfriskningen vidtog i deras matsal.

Kl. 7 öppnades mötet ånyo med två föredrag och efter desamma vidtog dansen till kl. 12. Ett fint stråkeband bjöd på musik som knappast kan överträffas.

Ett vackert minne och god fortsättning kamrater.

Från Crosby ställdes färdan till St. Cloud, Minn., var ett möte

var arrangerat den 2 maj kl. 8 e. m. och en entusiastisk grupp kamrater lyssnade till ett tal över ämnet: Ista majfirandet. Dess gamla och nya prägel. De flesta av dessa kamrater voro ute på sträjk, och på anmodan av kamraterna beslöts att avhålla ett nytt möte torsdagen den 3 kl. 11 f. m. Hela avdelningen av de sträjkande stenhuggarna voro närvarande och ämnet för föredraget var: Klara linjer i klasskampen.

Som denna avdelning är i strid mot kapitalet och en stor del okunniga om I. W. W. principer, var det bästa sättet att först uppgöra sina mellanhavanden med kapitalet i en solidarisk grupp, än att nu under striden bryta den solidaritet som präglade denna grupps strid.

Efter striden är över finnes goda utsikter att bilda en Construction-Workers Branch där.

Flera entusiastiska kamrater finnas där som icke spara vare sin tid eller energi för fullbordandet av denna sak.

God framgång kamrater! Ett Ista maj-firande värt att minnas.

Carl Ahlteen.

TACK!

Mitt hjärtliga tack till alla kamrater som bidrog till den ekonomiska hjälp jag erhöill under min långa besvärliga sjukdom.

Tack kamrater.

Gust Linde.

Minneapolis 10 maj 1917.

ANNA,

född i Sverige den 14 februari 1890, död i Spokane, Wash., den 7 april 1917.

Döden, den obevekliga härjaren, har fränryckt mig min älskade hustru. Hon var öm och kärleksfull som få, och var därtill begävad med ett klart förstånd, djärv och fri tankeförmåga. Hon var en glad och modig fritänkare och revolutionär, och förenade så många oskattbara egenskaper, som man sällan finner hos hennes kön.

Döden, den grymma förstöraren, har genom hennes bortryckande stäckt ett ungt liv, och har lovat den bästa framtid, och har störtat mig från soljus och lycka i en natt av mörker och sorg.

Anna, du min älskade, dig, som jag älskade högre än mitt eget liv, du är saknad av mig och din moder och syskon.

Frid över ditt minne!

Viktor Granström.

OLAGLIG HÄKTNING.

En borgerlig s. k. tidning "Arbetaren," för förra veckan skriker: Olaglig häktning.

En vanligt klok arbetare skratrar givetvis åt ett sådant skrik, enär han vet att någonting sådant som lag och rättvisa genom lag ej finnes för arbetare.

När de revolutionäre arbetarna i Everett voro förbjudna att tala på gatorna i Everett, då var det orätt för dessa kamrater att tala trots lagen tillåter detsamma, och ansåg "Arbetaren" att gunnämnen handlade fullkomligt rätt; nu är det orätt att arrestera två arbetare för samma sak.

Vi ha lärt nog av vår agitation att någonting sådant som rätt i lagens ögon ej finnes, om nu S. L. P. av en händelse, mot en gammal vana, skulle ändra sin taktik, och för en gångs skull framhålla arbetarklassens sak, så få de också tillfälle att erfara denna bittra sanning.

I. W. W. SKADLIGHET.

Ären gå undan hastigt säger en Mont. tidning, och ännu har man ej funnit något botemedel för I. W. W. aktivitet.

Samma tidning har en inbjudning till "the Flathead Indians" att komma och förvandla alla I. W. W. männen till kandidater för en begravningsfirma.

Ombyte av roller.

Sedan sista numret av ALLARM gick i press har en hel del saker av stor betydelse för arbetarklassen inträffat.

Den välbekanta saken i San Francisco, en av de mest grymma brottsligheter som någonsin påtänkts av kapitalet, har nu för kapitalet fått ett så beklagligt slut, att det synes nu tydligare än någonsin förut, att vad som kallas lag, och rättvisa genom lag, är den största lögn som kan uttalas av någon människa.

Alla som aldrig så lite följt med pressen på sista tiden, ha sett i de olika tidningarna hur de stora trusterna ut på västkusten ha uppgjort planer att i lagens namn döda alla aktiva organiserade arbetare ute på västkusten.

Första försöket gjordes med Tom Mooney, när de smutsiga värttygen kapitalisterna i San Francisco skaffat sig, kastade en bomb i nämnda stad den 22 juli 1916.

Innan liken av de oskyldiga offren hade kallnat var det bestämt att Tom Mooney och hans aktiva kamrater skulle hängas.

Hela tiden har rättegången pågått, allt i akt och mening att förblinda de människor som hitintills trott på lag och rättvisa genom densamma, att det är möjligt för var och en att erhålla en rättvis ransakning. Tom Mooney blev efter en del om och men dömd att hängas den 17 maj detta år. Men vad händer? Jo själva huvudvittnet Oxman, vilken åtagit sig att förpassa Mooney och hans hustru samt kamrater till de sälla jaktmarkerna genom sitt vittnesbörd, hade ej lyckats att uppgöra saken bättre än att han behövde ett sidovittne, och för detta ändamål sände han brev och telegram till en vän i Grayville, Ill. vid namn F. E. Riegall, med uppmaning att omedelbart komma till San Francisco och intyga att han var med Oxman och såg när Mooney placerade bomben på det ställe där den exploderade.

Det skulle vara på sin plats att i detalj skildra hur detta planlagda då upptäcktes, men tidningens begränsade utrymme tillåter det ej. Nog av, saken upptäcktes och det är bevisat att hela saken var planlagd och utförd i akt och mening att helt och hållet tillintetgöra organiserade arbetares existens på västkusten.

Det förefaller givetvis besynnerligt för en del människor som tro på lag, att ej Mooney med detsamma blev frikänd.

Ja, det ser besynnerligt ut det erkännes, men för oss som äro vana vid dessa brutaliteter för oss är det gammalt och vanligt.

Vi veta att de blod- och profit-hungrige kapitalisterna icke släppa sina offer så lätt.

Det ger allt tydligare vid handen att det är makt och makt endast som förmår rycka de oskyldiga offren ur deras av oskyldigt varmt proletärblood rykande gap. Ni ha nu bättre än förut tillfälle att bygga upp denna makt, ni ha nu också bättre tillfälle att se att det är makt från eder sida som är det enda som kan rädda er från en planlagd och säker undergång från centrala kapitalets sida.

Eder plats är i I. W. W., eder och alla lönearbetares enda organisation.

Patriotism.

I det trustidna Amerika ger man i statens namn orders att om ej flaggan flyger över publika platser innan solnedgången komma desamma att stängas.

När patriotismen existerar på detta sätt då är ej Columbias fall långt borta.

Alexander Berkinan, redaktör för "The Blast" meddelar att tidningen är flyttad från San Francisco, Cal., till New York. Den nya adressen är 20 East 125 St., New York.

"The Dream of Debs"

Av Jack London.

(Fra Int. Soc. Review.)

(Fortsattelse.)

"Hvad kan jeg gjøre mere end er ingen ordre fra Washington. Dersom de gentlemen kan faa et bud dit vil jeg gjøre hvad som helst jeg er kommanderet til. Men kan ikke se hvad der kan blive gjort. Den første ting jeg gjorde saa snart som jeg fik vide om streiken, var at ordre tropperne hid ifra Presido tre tusind av dem, vakter bankerne, post office, og alle andre publike bygninger. Der er ingen uorden i streiken, de er aldeles fredelige. Du kan ikke vente at jeg skal skyde de ned eftersom de spadserer paa gaden med deres hustruer og børn." Jeg liker at faa vide hvad som er hendt paa Wall street." Jeg hørte Jimmy Wombold fortælle som jeg gik forbi. For jeg ved at han var dybt interesseret i en stor "consolidated Western deal". "Say, Cerf, Atkinson kom op til mig, gaar din maskine?" "Min er i stykker og alle garages er stængte. Og my wife er paa nogen plads rundt Truckee, jeg tror, men kan ikke tællefonere hende hverken for elsk eller penge. Hun skulde have kommet hid i kveld. Hun kanske lider nød. Laan mig din maskine." "Du kan ikke komme krost bugten." Halstead raabte op. Ferriss gaar ikke nu, men jeg kan fortælle hvad du kan gjøre. Der er Rollinson — Oh, Rollinson kom her et minut, Atkinson vil laane maskinen krost bugten. Hans wife er stuck paa overland i Truckee. Kan ikke bringe Lurlette i krost i fra Tiboren og faa maskinen over for ham?" "Lurette er en two hundred, ocean — schooner yacht. Rollinson rystede paa hovedet." "Du kunde ikke faa en færgemand til at tage maskinen over board, dersom jeg kunde faa Lurette over hvilken jeg ikke kan. For det crew er medlemmer av kyst-sømandernes union, og er paa streike med resten." I den andre enden av røgerummet sad en gruppe av sime mænd rundt Bertie Messiner. Bertie var ærtung den paa sin kolde maade. Han bryr sig ikke om nogen streike, men forresten han bryr sig ikke om nogen ting. Han er værd tyve millioner og alt i sikker investiment, og har aldrig gjort et dags arbejde, og al sin arv har han faat fra sin fader og onkler. En mand i gruppen skreg revolt og en anden revolution, og den tredje skreg anarchy. "Jeg kan se," sagde Bertie. Jeg har været ude og seet paa streiken i hele morgen og alting er i god orden der ude. Det er vel ikke nogen brug i at kalde navnet dette er en generale streike, og det er deres tur til at være gentlemen." "Ja vi vil det" skreg Garfield, "vi skal vise denne torlen hvorhenne deres plads er — disse dyrene! Vent til government handler." "Men hvor er governmentet?" Ytrede Bertie. Det kan ligesaa godt være paa sjøbunden. Du ved hvad som hændte i Washington. En ved ikke om du har government eller ei. "Ikke bry dig om det." Ytrede Garfield. Vil jeg sørger ikke. Bertie smilede. "Men det ser ud til mig som du kamrater gjør det. Dersom Garfield havde seet sig i et spegelglas, han vilde have seet et opeget ansigt. "Dette gaar forlangt," svarte Bertie, dette gjør mig træt. Der er alle open-shop mænd, men havde de lagt mine øre med den endeløse gabble for aaben-shop-mænd og en mand til at arbejde. Arbejderne gjør ingen ting gale med at gaa paa generale streike. Der er ingen lov for Gud eller mand overtraadt. Snak ikke Hanover, du har snakket forlænge paa subfekte. Gud giver ret til arbejde eller ikke arbejde. Du kan ikke komme ifra disse små skidne

skjænderierne, det er hele tingen. Du havde arbejderne nede og gouged og nu har arbejderne dig nede og er gouging det er alt. Hver eneste mand i den gruppe skreg ud og nægtede at arbejderse nogen gang var blevet gouged. "Nei sir!" skreg Garfield, "vi har gjort vaart bedste for arbejderne istedenfor gouging dem, vi gav dem anledning til at leve. Hvad skulde det blive for arbejderne hvis det ikke havde været for os?" "Nei! Nei!" skreg de andre. "Nu havde vi teamsters strike ret her i San Francisco." Bertie "The Employers' Association precipitated det strike. Du erkjender dette. Og du ved, at jeg ved dette, for vi sad i disse rooms og hørte nyheden om den kamp. Naar du bragte mayor og police chef og brækkede streiken. Et fint spectacle, du philanthropists fik teamsterne ned og gouging dem. "Hold on. Jeg er ikke med dig. Det er bare det sidste aar at labor ticket av Colorado elected Governor. Han var aldrig der. Ved du hvorfor? Du ved hvorledes din broder philanthropist og kapitalist av Colorado sit arbejde. Du holdt president av Southwestern Amalgamated Association av miners in jail for tre aar for murder anklager, og naar han var ude av veien brækkede op association. Det var gouging arbejderne, vil du tilstaa det. Den tredje gang inkomstkatten var ærklæret unconstitutional var i gogue, saa var det med otte timers arbejdsdag-billen, du gjorde ende paa den i den sidste kongress. Og alle de usadelige gouges, din ødelæggelse av det closed-shop principer var dit liemet. Du ved hvor det var gjort. Du kjøbte ud Farburg, den sidste president av den gamle Amerikanske Federation av labor. Han var dit værktøj eller deres værktøj av alle trust employers association. Hvilken er den samme ting. Du kastede den store closed shop strike over. Farburg rebødte streiken. Og du vant, og den gamle amerikanske Federation av Labor gik istykker. Kamrater de ødelagde dette. For ret paa toppen av dette begyndte organisation I. L. W. — den søldeste organisation i United States, og du er ansvarlig for deres tilværelse og for den nuværende streike. Du knuste federations og driftede arbejderne til dette, at organisere i I. L. W., og I. L. W. begyndte streike — endnu slagsmaal for closed shop. Og du har frækhed at staa her ansigt til ansigt og sværge for at du aldrig havde arbejderne nede og gouged dem. Bah," nægtede ikke denne gang. Garfield tog selv svar: Vi gjorde ingen ting, vi var tvinget til at gjøre, for at vinde." "Jeg siger ingen ting om dette," Bertie svarede. Hvad jeg klager for er den smudsighed nu for du smage ine egne mediciner. Hvor mange streiker har du vundet med at sulte arbejderne ned i elendighed? De vil have lukket shop, og de kan faa det naar du sulter. Og sulte skal du." Jeg merkede at du havde fordel i disse labor gouges," indsmigrede Brentwood en av vore corporation lawyers. "Modtage ren er ligesaa skyldig som tyven," du har havde ingen del gougingen, skulde jeg tro. Det er ved siden av spørgsmaalet. Du er lige saa styg som Hanover, indtrænger et moralsk element. Jeg har ingenting sagt om ret eller galt. Det er en raaden angst. Og naturligvis jeg har taget fordel fra gougingen, og tak til dere kamrater, som ingen personlighed har til det skidne arbejde. Du gjorde dette for mig — oh, tro mig ikke fordi jeg er mere ærbar den de, men fordi min gode fader og hans brødre lagde en hel del penge efter sig hvilket var til at betale for det skidne arbejde." Dersom du mener selskshed — "Nu er det nogen brug i at spille hypocrites i disse tyvirierne! Høit og stolt er alt i newspaperet, og for gutterne, clubs og søndagskolerne. —

Stort møte i Chicago.

Kamrat HENNING OBEHG håller föredrag å VIKING TEMPLE, Sheffield och School St., söndagen d. 20 maj kl. 2:30 e. m. Ämne: KRIGET OCH DÄR-EFTER — VAD?

Obs.: Sista tillfället att höra Oberg före hans resa tillbaka till Seattle, Wash.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetarklassen och arbetagivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred mellan klasserna av det betande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgåa överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå till hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mätta sig med arbetagivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de varandra under lönestrider. Därför måste alla yrkesföreningarna arbetagivareklassen att vilsledda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetagivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassen av klassen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, en nödvändig, kunna nedgräva arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår fäna skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbärga vi det nya samhället, inom ramen av det gamla.

Från Expeditionen.

Den nya skandinaviska I. W. W. sångboken kommer att gå i press de närmaste dagarna.

Den kommer nu att innehålla en del nya sånger bl. andra några översättningar av Joe Hills sånger. På grund av de höga priserna på tryckpapper har vi sett oss tvingade att förminska sångboken från 64 till 48 sidor, vi ha därför uttagit sådana sånger som sällan eller aldrig sjungas, detta kommer dock att uppbäras genom att Joe Hills sånger införas.

Priset blir 10 cents per exemplar till kommissionärer som rekvirera 10 eller fler exemplar. 5 cents per exemp.

Insänd eder rekvisition snarast möjligt.

Kamrater, kommissionärer! Vi önska att göra eder en påminnelse om att Allarms räkningar äro fortfarande lika stora och vad mera är, de komma nu två gånger i månaden i stället för en gång som förr var fallet. Detta menas att ni måste redovisa punktligt, och om ni står i skuld till tidningen uppbetala den så snart som möjligt.

Brevlådan.

Just som tidningen gå i press kommer en artikel från kamrat Ragnar Johansson, och en från Henning Oberg, båda två äro sorgligt nog här för sent för detta nummer. De komma in i nästa nummer.

En lyckad fäst

å I. W. W. Hall i Minneapolis.

Torsdagen den 10 maj arrangerades ett möte med Elizabeth Gurley Flynn som talare, mötet var väl besökt, en kollekt upptogs som belöpte sig till \$32.41.

Alla medel som inflyta för försälda biljetter komma jämte kollekten att insändas till de förut fängslade, nu frie kamraterna.

Det er parten av pillet; men himlen forlade os saa vi ikke gjør noget sligt. Du og jeg ved hvad slags arbejde var gjort i bygnings tradens streike sidste høst, og hvem lagde op pengerne, hvem gjorde arbejde, og hvem fik fortjenesten." Men vi er alle skyldige og det bedste er for os at lade moralitet blive ude. Igjen jeg siger spil dette til enden, men skrig ikke naar du ublir skadet." Naar jeg gik ifra den Bertie, gav en ny plage. Jeg senere mødte ham i cloak værelset og jeg tog ham hjem i min maskine.

(Fortsattelse.)